

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2024-024 van:

de heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend op de afdeling Volte 1C, onderdeel van De Woenselse Poort, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie heeft op 15 juli 2024 de klacht van de heer XXXX, hierna te noemen klager, met betrekking tot verplichte behandeling in de vorm van insluiting door middel van een kamerprogramma, gegrond verklaard.

Daarbij heeft de klachtencommissie eerst klager en vervolgens verweerder in de gelegenheid gesteld om zich over de door klager verzochte schadevergoeding nader uit te laten.

Namens klager heeft zijn PVP mevrouw XXXX dat gedaan op 22 juli 2024 en namens verweerder is daarop gereageerd bij schrijven van 7 augustus 2024.

De beslissing is daarop bepaald op heden.

2. De feiten

De klachtencommissie heeft in haar beslissing van 15 juli 2024 beslist dat de verplichte behandeling in de vorm van insluiting door middel van een kamerprogramma niet aan de vereisten van de WvGGZ voldoet. De klachtencommissie kan niet zonder meer voor vaststaand aannemen dat er sprake was van een situatie als bedoeld in art 9:6 lid 1 sub b WvGGZ (ernstig nadeel). Daar komt bij dat de klachtencommissie van oordeel is dat de verplichte behandeling niet aan de door de wet gestelde vereisten van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid voldoet. De klacht van klager is op dit onderdeel dus gegrond verklaard.

3. Bevoegdheid van de klachtencommissie

De klachtencommissie is bevoegd om een schadevergoeding ten laste van de zorgaanbieder toe te kennen op grond van artikel 10:11 WvGGZ, nadat zij eerst de zorgaanbieder in de gelegenheid heeft gesteld om zich daarover uit te laten. De klachtencommissie heeft eerst klager zelf -via zijn PVP- in de gelegenheid gesteld zich over de bij de initiële klacht tevens verzochte schadevergoeding nader uit te laten en daarna ook de zorgaanbieder die gelegenheid geboden. De zorgaanbieder heeft zich over het verzoek van klager ook uitgelaten.

4. Het verzoek tot schadevergoeding en het verweer daarop

Klager stelt dat hij als gevolg van de beslissing tot verplichte behandeling immateriële schade heeft geleden. Klager heeft maandenlang een kamerprogramma gehad, waarbij hij 21 uur per dag op zijn kamer diende te verblijven. Dit ervoer klager als zeer heftig. Hij voelde zich opgesloten, eenzaam en verveeld. Verder voelde klager zich boos en gefrustreerd. Het was voor hem nagenoeg onmogelijk om contact met andere mensen te onderhouden. Door de beperkte tijdvakken waarbinnen klager 'alles' moest doen raakte hij opgefokt, waardoor de situatie verergerde en het kamerprogramma nodeloos langer duurde. Er was geen perspectief. Klager heeft gevraagd om het kamerprogramma op te heffen, daar werd geen gehoor aan gegeven door verweerder. Klager voelde zich niet begrepen en ongelukkig.

Om die reden verzoekt klager om een schadevergoeding van € 30,- per dag voor iedere dag dat het kamerprogramma is toegepast tot en met de datum van de uitspraak in de hoofdzaak, hetgeen uitkomt op $277 \times € 30,- = € 8.310,-$, waarbij aansluiting wordt gezocht bij een eerdere uitspraak van de klachtencommissie, te weten klacht 2022/050.

Verweerder verzoekt de klachtencommissie om niet aan te sluiten bij een vergoeding zoals werd toegewezen inzake de klacht 2022/050, maar om aansluiting te zoeken bij bedragen die in den lande gangbaar zijn bij insluiting op de eigen kamer, te weten € 10,- per dag. Verwezen wordt naar de algemene beginselenwet ter beschikking gestelden en een uitspraak van de Van der Hoevenkliniek. Dit is eveneens in overeenstemming met het recent gepubliceerde *Overzicht oriëntatiepunten schadevergoeding in verplichte zorgzaken*. Daarnaast heeft klager op de huidige afdeling veelvuldig geen gebruik gemaakt van groeps-, wandel- en contactmomenten, ondanks motivering van het personeel, waardoor hij mede-verantwoordelijk is voor de vele momenten op zijn kamer. Voorts was de psychische conditie van klager onvoldoende om tot afbouw over te gaan. Aldus had klager een eigen rol in de negatieve gevoelens die hij ervoer.

5. Overwegingen van de klachtencommissie

De klachtencommissie overweegt dat de verplichte behandeling die klager onderging, niet voldoet aan de inhoudelijke vereisten die de wet daaraan stelt. Deze vereisten zijn in de wet opgenomen om te waarborgen dat degenen die een verplichte (medische) behandeling ondergaan, kwalitatief goede zorg ontvangen die noodzakelijk, proportioneel en doelmatig is. Het is de klachtencommissie gebleken dat zulks in het geval van klager niet goed is gegaan, waarbij de klachtencommissie op dit punt volstaat met een verwijzing naar haar beslissing in de hoofdzaak.

De klachtencommissie volgt het standpunt van verweerder - inhoudende dat klager een eigen rol of verantwoordelijkheid had in zijn negatieve gevoelens - niet. Zoals reeds eerder geoordeeld, kan de klachtencommissie zich voorstellen dat klager zich langdurig eenzaam én opgesloten voelde met alle gevolgen van dien. In de optiek van de klachtencommissie had het op de weg van de instelling gelegen om klager zo nodig meer individuele begeleiding te bieden, dan wel contra-expertise in te schakelen van buiten de instelling. Op basis van de stukken en hetgeen ter zitting is besproken, staat vast dat zulks niet gebeurd is.

De klachtencommissie is van oordeel dat de negatieve gevoelens die klager stelt te hebben ervaren in causaal verband staan tot het kamerprogramma dat klager heeft ondergaan. Voor de hoogte van de schadevergoeding neemt de klachtencommissie de eerder toegekende vergoedingen van € 30,- per dag als uitgangspunt. Daarbij verwijst de klachtencommissie naar haar eerder toegekende schadevergoedingen in de zaken 2022/050 en 2023/014. De klachtencommissie is bekend met de door de Rechtspraak recent uitgebrachte oriëntatiepunten, doch zien de daarin opgenomen schadevergoedingen van € 10 tot € 20 per dag op zorgvuldigheidseisen in het kader van de formele vereisten van verplichte zorg. Om die reden acht de klachtencommissie een dergelijke vergoeding niet toepasbaar in het onderhavige verzoek tot schadevergoeding.

De klachtencommissie kent aan klager een schadevergoeding toe over de periode 12 oktober 2023 tot en met de dag waarop de tweede zitting in de onderhavige klachtzaak plaatsvond, te weten 20 juni 2024. Hoewel er aanvankelijk een zitting op 25 april 2024 plaatsvindt, is deze met wederzijds goedvinden van partijen aangehouden. Het is de klachtencommissie gebleken dat er tussen het moment van de aanhouding van de eerste zitting en de tweede zitting geen noemenswaardige verbetering in de situatie van klager heeft plaatsgevonden. Om die reden acht de klachtencommissie het redelijk om een vergoeding toe te kennen over de periode 12 oktober 2023 tot en met 20 juni 2024.

Gelet op al het vorenstaande kent de klachtencommissie aan klager een schadevergoeding toe van $252 \text{ dagen} \times € 30,- \text{ per dag} = € 7.560$, ten laste van de instelling.

6. Beslissing

De klachtencommissie kent aan klager een schadevergoeding toe van € 7.560,- over de periode 12 oktober 2023 tot en met 20 juni 2024.

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 10 september 2024 door de klachtencommissie, bestaande uit mevrouw mr. XXXX, voorzitter, en mevrouw XXXX, lid, mevrouw XXXX, psychiater en mevrouw XXXX, secretaris.